Пас якось пастух у горах кози свого господаря. Гарно було навколо. Буяли зелені трави, холодком віяло од кущів, червоніли дикі ягоди між камінням.

Кози розбрелися по схилах, шукаючи смачних пагонів, весело стрибали з каменя на камінь, із скелі на скелю, сміливо переплигували провалля, радіючи теплому весняному дню.

А пастух милувався красою гір, збирав квіти чи просто сидів, втупивши очі в далечінь. Коли ж сонце торкнулося верхів'я гір, зібрав стадо й вирушив додому. Але одна біленька кізка натрапила на смачний соковитий кущ і почала його обривати, зовсім не кваплячися йти.

Пастух гукнув її, свиснув раз і вдруге, а врешті погрозив, що покине в горах. Але кізка й вухом не веде — одно шматує гілля, наче вік не їла.

Розсердився пастух, схопив камінь та як жбурне в козу! Коли це — хрясь! Попав просто в ріг та й перебив його надвоє.

Злякалася кізка, покинула кущ і побігла до стада. А пастух, побачивши, що наробив, забідкався:

— Ох, перепаде ж мені! Розгнівається господар, нагримає.

Підійшов хлопець до кози й почав благати:

— Кізонько моя люба, не кажи господареві, що я тобі ріг перебив. Я ж ненароком. Я кинув камінь, аби ти тільки злякалася й вернула до гурту, бо якби лишилася тут на ніч, тебе вовк би з'їв. Тож не кажи господареві, уклінно прошу.

— Дивак ти, хлопче! — відповідає коза.— Адже мій перебитий ріг одразу впаде господареві в око. Скажу я йому чи не скажу — байдуже, він і так побачить. Хіба можна втаїти те, що кожному видко з першого погляду?